

Sygn. akt V **GC 1026/20 upr**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Ryszard Kołodziejcki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Justyna Kołakowska

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2021 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko M. P.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego M. P. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 9 746,76 zł (dziewięć tysięcy siedemset czterdzieści sześć złotych siedemdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 3.025,80 zł (trzy tysiące dwadzieścia pięć złotych osiemdziesiąt groszy) od dnia 14 listopada 2018 r. do dnia zapłaty,

- 1.269,36 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt dziewięć złotych trzydzieści sześć groszy) od dnia 14 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,

- 5.451,60 zł (pięć tysięcy czterysta pięćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 11 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.317 zł (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 1026/20 upr

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 17 marca 2021 r.

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystąpił z powództwem przeciwko M. P. o zapłatę kwoty 9.746,76 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od poszczególnie wskazanych kwot i dat do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w okresie od września do listopada 2018 roku pozwany dokonał zamówienia u powoda asortymentu w postaci toreb papierowych. Towar został doręczony, a pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do jego jakości. Z tytułu dostawy towarów powód wystawił sześć faktur VAT na łączną kwotę 10.346,76 zł. Pozwany

uregulował częściowo należność wynikającą z jednej faktury w kwocie 600 zł, nie dokonując zapłaty w pozostałym zakresie. Skierowane do pozwanego w dniu 17 stycznia 2020 roku wezwanie do zapłaty pozostało bez odpowiedzi.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu wydał w dniu 7 kwietnia 2020 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany M. P. w przepisany terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, że współpracował z powodem w zakresie dostawy towarów. Zaprzeczył jednak, by dokonał zamówienia asortymentu w postaci toreb w ilości wskazanej w pozwie. W ocenie pozwanego powód nie udowodnił istnienia dochodzonego roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości. Pozwany podniósł, że faktury nie stanowią dowodu istnienia roszczenia powoda, nadto nie zostały one doręczone pozwanemu. Dodał, że powód nie wykazał faktu dostarczenia towaru do odbiorcy, bowiem na części dokumentów brak jest podpisu osoby uprawnionej do odbioru. Jednocześnie pozwany wskazał, iż powód udzielił mu ustnej prolongaty na spełnienie zobowiązania, a zatem termin zapłaty dochodzonych kwot jeszcze nie upłynął.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód podtrzymał twierdzenia i wnioski zawarte w pozwie. Nadto wskazał, że towar objęty wystawionymi fakturami został doręczony pozwanemu, który nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń do towaru. Dodał, że każda z faktur została podpisana przez pozwanego, zaś z korespondencji e-mail stron wynika, że ilość zafakturowanego towaru zgadza się z zamówieniem pozwanego. Jednocześnie wszystkie dokumenty WZ, potwierdzające odbiór poszczególnych dostaw, zostały podpisane albo przez samego pozwanego albo przez inne osoby przez niego wskazane. Powód nadmienił, że nie udzielił pozwanemu żadnej ustnej prolongaty co do spłaty należności.

Sąd ustalił, co następuje:

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej pozwany M. P. w okresie wrzesień – listopad 2018 roku nabył od powoda (...) Sp. z o.o. w P. towary w postaci papierowych toreb za łączną cenę 10.346,76 zł. Zamówienia na towary pozwany składał drogą mailową. Na potwierdzenie zawartych umów sprzedaży powód wystawił sześć faktur VAT, tj.:

- faktura nr (...) z dnia 30 października 2018 r. na kwotę 3.025,80 zł z terminem płatności w dniu 13 listopada 2018 r.,
- faktura nr (...) z dnia 22 listopada 2018 r. na kwotę 211,56 zł z terminem płatności w dniu 13 grudnia 2018 r.,
- faktura nr (...) z dnia 22 listopada 2018 r. na kwotę 211,56 zł z terminem płatności w dniu 13 grudnia 2018 r.,
- faktura nr (...) z dnia 22 listopada 2018 r. na kwotę 211,56 zł z terminem płatności w dniu 13 grudnia 2018 r.,
- faktura nr (...) z dnia 22 listopada 2018 r. na kwotę 634,68 zł z terminem płatności w dniu 13 grudnia 2018 r.,
- faktura nr (...) z dnia 20 grudnia 2018 r. na kwotę 6.051,60 zł z terminem płatności w dniu 10 stycznia 2019 r.

Powyższe faktury zostały podpisane przez M. P., a zamówione towary zostały dostarczone do miejsca przeznaczenia wskazanego przez pozwanego. M. P. uregulował na rzecz powoda kwotę 600 zł tytułem należności wynikającej z faktury VAT nr (...). Powód nie udzielił pozwanemu prolongaty co do uregulowania należności.

(dowody: faktury VAT, k. 39-44; potwierdzenia zamówień, k. 13, 15, 30; korespondencja mailowa, k. 14, 17, 21, 25-27, 32-37; dokumenty zamówień, k. 16, 18-19, 31; dokumenty wydania zewnętrznego WZ, k. 20, 22-24, 28, 38; zeznania świadka R. K., k. 141-142)

Wobec braku uregulowania przez M. P. pozostałej części należności objętych powyższymi fakturami, powód, reprezentowany przez pełnomocnika, pismem z dnia 17 stycznia 2020 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 9.746,76 zł w terminie do 27 stycznia 2020 r.

(dowody: wezwanie do zapłaty, k. 45; potwierdzenie odbioru przesyłki, k. 46-46v)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda, jak również w oparciu o dowód z zeznań świadka R. K..

Sąd za wiarygodne uznał dokumenty zgromadzone w sprawie, bowiem nie budziły one wątpliwości Sądu, a pozwany nie kwestionował ich prawdziwości. Zważyć jednak należy, że czym innym jest uznanie prawdziwości danego dokumentu, tj. uznanie, że nie został on podrobiony, czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści takiego dokumentu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka R. K. w całości, bowiem były jasne i spójne. Świadek zeznała, że pozwany w 2018 roku drogą mailową składał zamówienia toreb papierowych u powoda. Towary te zostały dostarczone pod wskazane adresy, przy czym pozwany nie uregulował należności wynikających z wystawionych faktur. Świadek dodała, że pozwany nie składał żadnych zastrzeżeń odnośnie towaru, a powód nie udzielił mu żadnej prolongaty co do spłaty należności.

Sąd nie odmówił przyznania waloru wiarygodności zeznaniom prezesa zarządu powodowej spółki (...), jednakże nie poczynił na ich podstawie istotnych ustaleń faktycznych. Sąd miał bowiem na uwadze, że nigdy nie miał on kontaktu z pozwanym i nie uczestniczył w zawieraniu przedmiotowych transakcji.

W niniejszej sprawie bezsporny pozostawał fakt współpracy stron w zakresie sprzedaży toreb papierowych. Kwestię sporną stanowił natomiast obowiązek zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 9.746,76 zł tytułem ceny za dostarczone towary. Pozwany nie kwestionował faktu współpracy ze stroną powodową, przy czym zaprzeczył, by dokonał zamówienia u powoda asortymentu w ilości wskazanej w pozwie. W ocenie pozwanego powód nie przedstawił wystarczających dowodów istnienia swojego roszczenia.

W ocenie Sądu powództwo było zasadne w całości.

Na wstępie należy wskazać, iż zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Umowa sprzedaży w ujęciu przepisów kodeksu cywilnego jest umową dwustronnie zobowiązującą. W związku z zawarciem umowy sprzedaży sprzedawca staje się zobowiązany do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz do wydania przedmiotu sprzedaży kupującemu. Z kolei treścią zobowiązania kupującego jest zapłacenie ceny oraz odebranie rzeczy. Cechą umowy sprzedaży jest także jej konsensualność. W zakresie skutków obligacyjnych umowa sprzedaży dochodzi do skutku mocą samego porozumienia stron (solo consensu), bez konieczności dokonywania jakichkolwiek czynności realnych. Tym samym z chwilą złożenia zgodnych oświadczeń woli w zakresie zawarcia umowy sprzedaży każda ze stron uzyskuje odpowiednie roszczenie w stosunku do drugiej strony. Przeniesienie własności (o ile nie następuje z mocy prawa) i wydanie rzeczy, jak również odebranie rzeczy i zapłata ceny są jedynie przejawem wykonania umowy przez strony; nie warunkują natomiast w żadnym wypadku jej ważności lub skuteczności (W.J. Katner, w: System PrPryw, t. 7, 2011, Nb 20, s. 13; Z. Banaszczyk, w: Pietrzykowski, Komentarz, 2015, t. II, art. 535, Nb 10, Kodeks cywilny. Komentarz - red. dr hab. Konrad Osajda, Legalis).

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, iż strony zawarły umowy sprzedaży toreb papierowych. W ocenie Sądu powód należycie wykazał zarówno istnienie, jak i wysokość dochodzonego roszczenia. Przedstawił bowiem spójny materiał dowodowy w postaci dokumentów oraz zeznań świadka, który w dostateczny sposób wskazywał, że wykonał swoje zobowiązanie określone w art. 535 k.c., zaś pozwany był zobowiązany do zapłaty ceny w łącznej wysokości 9.746,74 zł. Nie sposób zatem zgodzić się ze stroną pozwaną, iż powód nie udowodnił swojego roszczenia. Przedłożył on bowiem dokumenty m.in. w postaci faktur, korespondencji mailowej stron, potwierdzeń zamówień, podpisanych dokumentów wydania zewnętrznego, z których jednoznacznie wynikało, że poszczególne dostawy zostały odebrane przez samego pozwanego, albo przez inne wskazane przez niego osoby. Ponadto z korespondencji mailowej stron wynika, że ilość zafakturowanego towaru zgadza się z zamówieniami pozwanego. Jednocześnie, wbrew zarzutom

pozwanego, roszczenie dochodzone przez powoda było wymagalne, zaś pozwany w żaden sposób nie wykazał, by powód udzielił mu ustnej prolongaty w zakresie spełnienia świadczenia. Warto również dodać, iż pozwany nie wykazał, by kierował do powoda jakiegokolwiek zastrzeżenia, z których wynikałoby, że towar nie został dostarczony do miejsca przeznaczenia. Nadto pozwany nie składał żadnych zastrzeżeń do samego towaru. Co istotne, pozwany nie przedstawił żadnego materiału dowodowego pozwalającego na podważenie twierdzeń strony powodowej.

Odnosząc się nadto do argumentu strony pozwanej, jakoby faktura nie mogła stanowić dowodu spełnienia świadczenia niepieniężnego przez powoda ani dowodu akceptacji przez pozwanego spełnienia tegoż świadczenia, wskazać należy, że faktura jest powszechnie uznawana za jeden z dowodów, w oparciu o który sąd może samodzielnie lub z uwzględnieniem innych dowodów ustalić treść stosunku prawnego łączącego strony, a w konsekwencji mający znaczenie dla ustalenia istnienia i rozmiaru wierzytelności wynikającej z tego stosunku prawnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2015 r., V CSK 312/14, LEX nr 1712826). Warto również dodać, że faktura VAT stanowi powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy, którego podpisanie przez nabywcę nie jest wymagane. Ponadto umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i wysokości. Umożliwia również podjęcie czynności finansowych zmierzających do spełnienia świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2001 r., I CKN 323/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2008 r., IV CSK 87/08). W przedmiotowej sprawie powód przedłożył faktury VAT, z których jednoznacznie wynikało, iż na pozwanym spoczywał obowiązek zapłaty kwoty 9.746,76 zł tytułem pozostałej części ceny. Ponadto faktury te zostały podpisane przez pozwanego. Nie zasługuje zatem na uwzględnienie zarzut pozwanego, że faktury nie zostały mu doręczone. W ocenie Sądu faktury przedłożone przez stronę powodową ewidencjonowały prawidłowe zdarzenia gospodarcze, nadto, jak już wcześniej wskazano, nie były jedynym dowodem uzasadniającym roszczenie powoda.

Podsumowując powyższe rozważania należy wskazać, iż powód w dostateczny sposób udowodnił istnienie i wysokość zgłoszonego roszczenia. Z kolei pozwany ze swojej strony ograniczył się do niczym niepopartych twierdzeń, iż powód nie wykazał istnienia zobowiązania. Strona pozwana, poza zakwestionowaniem roszczenia, nie przedłożyła żadnego materiału dowodowego pozwalającego skutecznie podważyć żądanie powoda. Tym samym pozwany, wobec braku dowodów na poparcie swojego stanowiska, poniósł ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia. Warto dodać, iż ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej nie czyni zadość obowiązkowi złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 k.p.c. i 210 § 2 k.p.c.), a co za tym idzie jest pozbawione skutków wypowiedzenia się co do twierdzeń drugiej strony i nie pozbawia sądu możliwości skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 230 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 kwietnia 2017 r., II CSK 22/07, L.).

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 535 k.c. zasądził od pozwanego M. P. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialności w P. kwotę 9.746,76 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 3.025,80 zł od dnia 14 listopada 2018 r. do dnia zapłaty,
- 1.269,36 zł od dnia 14 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,
- 5.451,60 zł od dnia 11 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., orzekając zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia następnego po upływie terminów płatności poszczególnych faktur VAT.

W punkcie drugim wyroku orzeczono o kosztach procesu zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy, zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.317 zł. Na zasadne koszty procesu strony powodowej złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł, ustalone zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłata sądowa od pozwu w wysokości 500 zł.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem nr 7,
3. Akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni.

T.,30.08.2022r.

Sędzia Ryszard Kołodziejski